

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/12/2016
Identifikačné číslo spisu: 5013200293
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5013200293.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: SP - SK plus, s.r.o., so sídlom Karpatské námestie 10, Bratislava, zastúpeného AK Kováčik Legal, s.r.o., so sídlom Radlinského 1729, Dolný Kubín, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/60693/2013 zo dňa 7. februára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/46/2013-81 zo dňa 2. decembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 2. decembra 2015, č. k. 21S/46/2013-81 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného - dodatočného platobného výmeru, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina 9512401/5/2913205/2012/Bel zo dňa 11.10.2012, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2010 v sume 123.241,27 €. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval nedôvodnosť žalobnej námietky, že postupom orgánov daňovej správy bolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, keď žalobca nebol prítomný pri výsluchu svedka Ing. R. X. správcom dane, a to s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/16/2014 zo dňa 17.9.2015 týkajúci sa rovnakých účastníkov a obdobnej veci, v ktorom najvyšší súd vyslovil názor, že ani opakované vypočutie svedka Ing. R. X. za

účasti žalobcu by nemohlo zvrátiť rozhodnutie žalovaného a priznať žalobcovi vznik nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH z predmetných faktúr. Ďalej krajský súd uviedol, že mal preukázané, že správne orgány v predmetnej veci pri vydaní rozhodnutia nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov rozsiahleho dokazovania smerujúceho k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či predmetné zdaniteľné plnenia boli dodávateľom uskutočnené. Poukázal na to, že v žalobcom predložených faktúrach chýba podrobný rozpis služieb - prác, nie je zrejmý ich rozsah a druh, obchodná spoločnosť DUBAY, s.r.o. Žilina (dodávateľ žalobcu) nezamestnávala v roku 2010 žiadnych zamestnancov, plnenia mali byť podľa vyjadrenia žalobcu vykonávané subdodávateľsky, avšak z predložených dokladov nebolo možné zistiť, o ktorých subdodávateľov sa jednalo, teda kto mal fakturované plnenie vykonať, a chýbali aj zmluvy o dielo, objednávky, niektoré súpisy vykonaných prác, stavebné denníky, preberacie protokoly. Krajský súd zdôraznil, že pri takom objeme plnení, ako bolo fakturačne vykázané, je neobvyklé, aby plnenia sa realizovali bez toho, aby obchodné vzťahy boli premietnuté do príslušných listinných dokladov. Mal za to, že potrebný písomný dôkaz preukazujúci reálne fakturované plnenie si vyžaduje nielen samotná ochrana subjektov v rámci obchodno - záväzkových vzťahov, ale aj dôkazná povinnosť daňového subjektu uplatňujúceho si nárok na odpočet DPH pri prijatých zdaniteľných plneniach. Krajský súd uzavrel, že žalobca napriek výzvam správcu dane nepredložil dôkazy svedčiace v prospech jeho tvrdenia, že služby, fakturované za obdobie II. štvrt'rok 2010 spoločnosťou DUBAY, s.r.o., Žilina, boli touto spoločnosťou aj reálne dodané.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca uviedol, že nemožno súhlasiť s názorom najvyššieho súdu, ktorý si osvojil súd prvého stupňa aj v tomto konaní, že z dokladov priložených k faktúram nevyplýva uskutočnenie zdaniteľných plnení. Zo súpisov vykonaných prác, ktoré boli priložené k niektorým faktúram, vyplýva, že tieto práce boli uskutočnené. Taktiež nemožno súhlasiť s tým, že zopakovaním výsluchu Ing. R. X. by sa nedosiahol iný výsledok. Pokiaľ bol tento dôkaz vykonaný nezákonným spôsobom, nemožno bez ďalšieho ustáliť, k akému výsledku by tento dôkaz viedol, keby bol býval vykonaný zákonným spôsobom. Keby sa tohto výsluchu bol žalobca zúčastnil, výsledok mohol byť úplne iný, keďže by na ňom mohol realizovať svoje ústavné a zákonné práva. Ide síce len o špekuláciu, ktorej sa ale dopustil aj najvyšší súd, a táto špekulácia môže byť odstránená jedine vykonaním, dôkazu v súlade so zákonom.

Výsloveným názorom o nepreukázaní splnenia podmienok na vznik práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty sa krajský súd (podľa vzoru najvyššieho súdu) dopustil neprípustného formalizmu, keď priložené súpisy vykonaných prác neposudzoval vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi, z ktorých navyše minimálne jeden nebol vykonaný zákonným spôsobom. Len pokiaľ bude tento dôkaz vykonaný zákonným spôsobom (s umožnením účasti žalobcu), budú môcť vykonané dôkazy podať komplexný pohľad na vznik práva žalobcu na odpočítanie dane z pridanej hodnoty.

Žalobca preto trval na námietke porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky krajským súdom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p. s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.5.2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu

žalovaného ako odvolacieho orgánu v predmetnej daňovej veci, ktorý v odvolacom konaní preskúmaval dodatočný platobný výmer správcu dane, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2010.

Podľa čl. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Princíp legality (zákonnosti) zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky znamená, že viazanosť štátu právom sa musí uplatňovať jednak v oblasti viazanosti štátu ústavou, ústavnými zákonmi a zákonmi ako aj v oblastiach ich vykonávania orgánmi štátnej správy, ktoré musia zásadne postupovať len na základe zákonov a v ich medziach.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na tú skutočnosť, že je povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je i právna istota, a s princípom právnej istoty v rozhodovacej činnosti súdov korešponduje potom i zásada rozhodovania súdov v obdobných veciach rovnakým spôsobom.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie“.

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na svoj rozsudok sp. zn. 8Sžf/27/2014 zo dňa 19.11.2015 (obdobne aj 8Sžf/16/2014 a 8Sžf/17/2014), ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza :

„V správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Zákon o správe daní, v § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

Zásada zákonosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určaniu dane správcom dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dôvodu ustanovenia upravujúceho zásadu zákonosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov

rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy (a to hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 1 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke zákonov.

Podľa § 2 ods. 3 zák. o správe daní, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zák. o správe daní, pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zák. o správe daní, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje, alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 písm. e/ zák. o správe daní, daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní.

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 zák. o správe daní, vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zák. o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zák. o správe daní, daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 ods. 1 zák. o DPH, predmetom dane je

- a) dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- b) poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- c) nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskeho spoločenstva (ďalej len „členský štát“),
- d) dovoz tovaru do tuzemska.

Podľa § 19 ods. 2 zák. o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 zák. o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zák. o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 71 ods. 1 zák. o DPH, pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru aj v prípade, ak je platba prijatá pred dodaním tovaru a predtým, ako je poskytovanie služby skončené. Platiteľ vyhotoví faktúru najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Ak v kalendárnom mesiaci vznikne platiteľovi daňová povinnosť prijatím jednej alebo viacerých platieb a zároveň aj dodaním tovaru alebo dodaním služby, na ktoré prijal jednu alebo viac platieb, môže platiteľ vyhotoviť jednu faktúru, a to najneskôr do 15 dní od vzniku poslednej daňovej povinnosti vzťahujúcej sa na toto dodanie tovaru alebo dodanie služby v tomto kalendárnom mesiaci. Platiteľ nie je povinný na účely dane vyhotoviť faktúru, ak ide o tovar alebo službu, ktorá je dodaná s oslobodením od dane podľa § 28 až 42.

Podľa § 71 ods. 2 zák. o DPH, faktúra musí obsahovať

- a) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, a jeho identifikačné číslo pre daň,
- b) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne alebo bydliska príjemcu tovaru alebo služby a jeho identifikačné číslo pre daň, ak mu je pridelené,
- c) poradové číslo faktúry,
- d) dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba podľa odseku 1 prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry,
- e) dátum vyhotovenia faktúry,
- f) množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby,
- g) základ dane, jednotkovú cenu bez dane a zľavy a rabaty, ak nie sú obsiahnuté v jednotkovej cene,
- h) uplatnenú sadzbu dane alebo údaj o oslobodení od dane,
- i) výšku dane spolu v eurách, ktorá sa má zaplatiť.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/60820/2013 zo dňa 7.2.2013, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 9512401/5/2914565/2012/Bel zo dňa 11.10.2012, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH v sume 91 294,75 € za zdaňovacie obdobie september 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu, ktorý zodpovedá aj za to, že vo svojom účtovníctve má doklady vystavené v súlade s ust. § 71 ods. 1 a 2 zákona o DPH. Iba faktúra, ktorá má náležitosti ust. § 71 ods. 1 a 2 zákona o DPH a reálnosť preukázania dodania tovaru alebo služby na nej uvedeným dodávateľom je relevantným dokladom, na uplatnenie si prípadného odpočtu DPH.

Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok spočíva jednak v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom, pričom doklady musia mať navyše povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.6.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.2.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu

skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

Odvolací súd prihladnuc na námietky žalovaného dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v tom, že by reálne došlo k uskutočneniu zdaniteľných plnení, z ktorých si uplatnil nadmerný odpočet DPH za mesiac november 2010. Navyiac odvolací súd poukazuje na to, že pri daňovom konaní platí tiež zásada, že rozhodnutia správnych orgánov sa nezrušujú pre to, aby sa formálne zopakoval procesný postup, hoci to nemôže priniesť účastníkovi priaznivejší výsledok, ktorý by vyplynul z tvrdení predložených žalobcom.

Aj podľa odvolacieho súdu opakované vypočutie Ing. R. X., CSc. za účasti žalobcu, by nemohlo zvrátiť rozhodnutie správcu dane a žalovaného a priznať žalobcovi vznik nároku na vrátenie nadmerného odpočtu z predmetných faktúr a to vrátane faktúr č. 203, č. 204, č. 209 a č. 211. Je totiž nepochybné, a túto skutočnosť nijak nevyvrátil ani žalobca, že spoločnosť DUBAY, s.r.o., Žilina práce nemohla realizovať a ani si tieto práce neobjednala subdodávateľsky. Nebol predložený žiadny stavebný denník a ani iný dôkaz, ktorý by preukázal vierohodnosť žalobcom predložených faktúr a rovnako nebolo dodržané ani ust. § 71 ods. 2 písm. f/ zák. o DPH, nakoľko faktúry č. 203, č. 204, č. 209 a č. 211 neobsahovali množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby. Navyiac sám žalobca, po tom čo bol oboznámený so svedeckou výpoveďou Ing. R. X., CSc. netrval na jej zopakovaní a ani neuviedol, v čom považuje jeho výpoveď za pochybnú, alebo nevierohodnú.

Správca dane a žalovaný správne vyhodnotili ostatné dôkazy vykonané v danom prípade, t. j. najmä predložené faktúry, ale aj výpoveď účtovníčky, ako aj nepredloženie ďalších relevantných dôkazov (stavebné denníky, protokoly o odovzdaní a pod.), ktoré by preukázali reálnosť uskutočnenia zdaniteľných plnení, tak, ako ich dokladoval žalobca, teda, že ich skutočne reálne dodala spoločnosť DUBAY, s.r.o., Žilina. Správca dane správne vyhodnotil všetky dôkazy v danej veci vo vzájomnej súvislosti a dospel k správnym skutkovým zisteniam.“.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/46/2013-81 zo dňa 2.12.2015 podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. a rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, a žalovanému toto právo zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2016.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.